

Η τουρκική αντίδραση δεν αποδεικνύει ότι η Συμφωνία του Καΐρου είναι επωφελής.

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.



Η εξ αντανακλάσεως ικανοποίησή μας από την δυσaréσκεια του Ερντογάν δεν είναι ασφαλής τρόπος αξιολόγησης της Συμφωνίας του Καΐρου. Ο λόγος που δυσareστήθηκε ο Ερντογάν είναι εντελώς διαφορετικός από τον λόγο που γίνεται κριτική στην Συμφωνία του Καΐρου. Οι αντιστάσεις της Τουρκίας εμφανίζονται σαν απόδειξη ότι η κριτική κατά της Συμφωνίας είναι άκυρη, συνεπώς θα πρέπει να πανηγυρίζουμε για αυτή.

Ο Ερντογάν δυσareστεύεται διότι με βάση τη συμφωνία αυτή δημιουργούνται θαλάσσιες ζώνες, οι οποίες ενώ κατά το τουρκολιβυκό σύμφωνο αποδίδονται στην Τουρκία ή στη Λιβύη, κατά το ελληνοαιγυπτιακό σύμφωνο αποδίδονται στην Ελλάδα ή στην Αίγυπτο. Το αίτιο αυτής της αλληλεπικάλυψης είναι, ασφαλώς, ότι τουρκολιβυκό σύμφωνο δεν αναγνωρίζει στα νησιά ΑΟΖ. Έτσι, μοιράζει στη μέση τη θάλασσα μεταξύ Τουρκίας και Λιβύης, κατά παράβαση κάθε έννοιας διεθνούς δικαίου αλλά και λογικής.

Αυτό, δεν τίθεται μόνο εναντίον της Ελλάδας, αλλά ταυτόχρονα και της Αιγύπτου. Δεν πήραμε εμείς την Αίγυπτο με το μέρος μας. Η Τουρκία και η Λιβύη την έθεσαν εναντίον τους. Έχουμε και οι δύο (Ελλάδα και Αίγυπτος) την ίδια ακριβώς ανάγκη να συμφωνήσουμε κάτι που να συνάδει με το διεθνές

δίκαιο. Όχι μόνο εμείς. Δεν ήταν δηλαδή χάρη στην Ελλάδα η συμφωνία αυτή, ήταν απλό και ξεκάθαρο κοινό συμφέρον.

Οπότε, το ότι αντέδρασε η Τουρκία (και η Λιβύη) είναι απόλυτα αναμενόμενο λόγω της ύπαρξης μίας οιασδήποτε συμφωνίας (ανεξαρτήτως των λεπτομερειών της που μπορεί να ευνοούν ή να αδικούν μια από τις δύο πλευρές). Ας μην εκλαμβάνουμε λοιπόν την αντίδραση της Τουρκίας ως απόδειξη ότι μας ευνοεί η Συμφωνία. Θα ήταν λάθος λόγος. Εφόσον, λοιπόν, Ελλάδα και Αίγυπτος είχαμε την ίδια ανάγκη, η ανάγκη αυτή περιόρισε την οριοθέτηση της ΑΟΖ μόνο στην περιοχή που τελικά συμπεριέλαβε αυτή η συμφωνία, δηλαδή μεταξύ του 26ου και 28ου μεσημβρινού (για την ακρίβεια 27:59').

Στις καλένδες το Καστελλορίζο.

Όμως η Ελλάδα δεν ενοχλείται από την Τουρκία μόνο ως προς αυτήν την περιοχή, αλλά κυρίως ανατολικότερα αυτής. Ένα ιδιαίτερα ζωτικό σημείο είναι το σύμπλεγμα του Καστελλορίζου. Αυτό όμως αφήνεται στις ελληνικές καλένδες. Το ότι έγινε λοιπόν μερική οριοθέτηση, η οποία σταμάτησε στο μέσον περίπου της Ρόδου, είναι ένα μεγάλο πρόβλημα της Συμφωνίας με την Αίγυπτο. Αυτό ήταν ένα αντάλλαγμα προς την Αίγυπτο, διότι η Αίγυπτος δεν θέλει να μπλέξει στον πυρήνα των ελληνοτουρκικών.

Επ' αυτού, ο **Άγγελος Συρίγος έγραφε το 2015**, σε άρθρο που έδειχνε πλήρη κατανόηση της αξίας του συμπλέγματος Καστελλορίζου: «Εκτιμάται ότι η Αίγυπτος θα προτιμούσε να υπογράψει με την Ελλάδα μερική οριοθέτηση, μέχρι και την Κρήτη και να άφηνε εκτός την υπόλοιπη περιοχή έως το τριεθνές. Η αποδοχή μιας τέτοιας προτάσεως θα ήταν λανθασμένη. Θα δημιουργούσε την εύλογη εντύπωση ότι η Ελλάδα έχει παραιτηθεί των δικαιωμάτων της στην υπόλοιπη περιοχή».

Στο άρθρο 1δ της Συμφωνίας με την Αίγυπτο λέει ότι μελλοντική οριοθέτηση μπορεί να γίνει μόνο ανατολικότερα του σημείου Α και μόνο δυτικότερα του σημείου Ε. Στο άρθρο 1ε λέει ότι τέτοια μελλοντική οριοθέτηση ενός μέρους (πχ της Ελλάδας) με τρίτες χώρες (πχ την Κύπρο ή την Τουρκία) είναι δυνατόν να γίνει, αλλά με την υποχρέωση να υπογραφεί και από το άλλο μέρος (δηλαδή την Αίγυπτο). Θεωρώ ότι η ευκαιρία ήταν τώρα. Η ευκαιρία αυτή χάθηκε. Πότε άλλοτε θα είχαμε την δυνατότητα να έχουμε την υπογραφή τρί-

της χώρας σε ζήτημα αμιγώς ελληνοτουρκικό; Θα επανέλθω στο σημείο αυτό, αφού εξετάσω τις επήρειες των νησιών.

Όταν έχεις να μοιράσεις 100 μίλια απόστασης μεταξύ δύο χωρών, αν αποδώσεις επήρεια 100% και στις δύο χώρες, τότε η απόσταση μοιράζεται στη μέση, δηλαδή 50-50. Εάν θεωρήσεις επήρεια 90% στο ένα κράτος, τότε αυτό σημαίνει ότι το σύνορο απέχει 45 από την χώρα με επήρεια 90% και 55 μίλια από την άλλη. Άρα, το 45-55 που γράφτηκε, αντιπροσωπεύει επήρεια 90%.

Αν μετρηθούν οι αποστάσεις του σημείου E από την Κρήτη και από την κοντινότερη ακτή της Αιγύπτου, τότε η επήρεια της Κρήτης υπολογίζεται στο 90%. Αν μετρηθούν οι αποστάσεις των σημείων A και B από την Ρόδο και την Κάρπαθο και από τα αντίστοιχα σημεία των ακτών της Αιγύπτου, τότε η επήρεια των νησιών μας υπολογίζεται στο 70%. Δηλαδή, οι αποστάσεις μοιράζονται σε 35-65%.

Τι δίνουμε με τη Συμφωνία του Καΐρου.

Εδώ προφανώς υπήρξε ένα αντάλλαγμα της Ελλάδας προς την Αίγυπτο. Αποδεχθήκαμε μερική επήρεια, όχι πλήρη για τα νησιά μας. Την αποδοχή της μειωμένης αυτής επήρειας, είναι βέβαιο ότι θα εκμεταλλευτεί η Τουρκία. Οι ελληνικές θέσεις σε οιαδήποτε συζήτηση (ή διαπραγμάτευση, ή αντιδικία, ή επιδιαιτησία) θα ξεκινούν από μια μειωμένη επήρεια αυτού του μεγέθους. Ενώ, οι τούρκικες θα ξεκινούν από τη γνωστή θέση τους ότι τα νησιά έχουν μηδενική επήρεια.

Συνδυάζοντας τα παραπάνω, θεωρώ ότι εφόσον δεν πήραμε αντάλλαγμα (ότι η συμφωνία είναι προς το κοινό συμφέρον) και εφόσον δώσαμε αντάλλαγμα την τμηματική οριοθέτηση και τη μειωμένη επήρεια των νησιών μας (μετακινεί έτσι το σημείο εκκίνησης των διαπραγματευτικών θέσεων μας), θα ήταν λογικό να ζητήσουμε κι εμείς ως αντάλλαγμα από την Αίγυπτο να δεχθεί πλήρη επήρεια του συμπλέγματος του Καστελλορίζου σε ΑΟΖ.

Τότε, η μειωμένη επήρεια στα νησιά μας θα είχε αντιστάθμισμα. Θα δίναμε στην Αίγυπτο όσα ήδη δώσαμε, αλλά θα παίρναμε την αποδοχή της σε θαλάσσια ζώνη που μας καίει. Αυτό, δεν θα μετέθετε στο αόριστο μέλλον την οριοθέτηση στην επίμαχη περιοχή. Ποιος ξέρει, άλλωστε, ποιος θα κυβερ-

νά την Αίγυπτο σε 10 χρόνια; Ναι, θα έμπαινε στα ελληνοτουρκικά, κάτι που δεν το θέλει.

Όμως η Αίγυπτος πήρε ΑΟΖ από την Ελλάδα. Τι έδωσε ως αντάλλαγμα; Έδωσε τη συμφωνία, και μία σχεδόν συμμαχική σχέση μαζί μας. Μα και η συμφωνία και η συμμαχική σχέση υπαγορεύεται από τα αιγυπτιακά συμφέροντα, για την ακρίβεια από τη στάση της Τουρκίας στη Λιβύη. Συνεπώς, κρατώ πολλές επιφυλάξεις για τους πανηγυρισμούς που συνοδεύουν τη συμφωνία με την Αίγυπτο.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>